

naroda! Isti frančiškani, ki, kakor znano, nimajo nikakega lastnega premoženja, zidajo zdaj novo cerkev na Viču. Umetniška dela so že oddana. Slikarsko delo je izročeno tistemu gospodu Kastnerju, ki je slikal poleg frančiškanske cerkve še obilo drugih cerkev na Slovenskem, tistemu Nemcu, ki uživa toliko zaupanja pri naših cerkvenih objastih, a je v resnici le umetniška ničla. Stroške za to zgradbo je prevzel — slovenski narod! Pa tudi sv. Petra župnija se je vestno potrudila, da je onespodobila svojo cerkev, in mislim, da tisočaki, v ta namen izdani, tudi niso malenkost. Da izkažem še stolni župniji svoje ponižno priznanje, se spominjam predlanskega oznanila s tamošnje prižnice, po katerem je bilo nujno treba 70.000 K za restavriranje cerkve, to je za čiščenje Quaglijevih fresk in nadomestitev starega mehkoleskečega zlata na okraskih z novim. Brezdvomno se bo potrebna vsota tudi nabrala — dal jo bo slovenski narod. Še mnogo, mnogo drugih zgledov narodne požrtovalnosti bi mogel navesti, pa mislim, da sem z navedenimi dokazal že dovolj prepričevalno svojo trditev.

O, slovenski narod je radodaren! Kako bi ne daroval tudi zdaj primeroma tako skromne vsote za resnično važno umetniško priredbo, ki utegne postati trajnega pomena za bodočnost slovenske umetnosti in za umetniški razvoj naroda samega!

Ne dvomim, načrt slovenske umetniške galerije se uresniči, s sodelovanjem naroda se bo uresničil!

Slavni občinski svet, ki je storil prvi korak za ustanovitev slovenske umetniške galerije s tem, da je prvi blagovolil votirati v ta namen letnih 2000 K, naj častno izvrši svojo nalogo in tako omogoči, da se še prihodnjega leta razpostavi zbirka, vsaj kakih 20 do 30 izbranih umotvorov slovenskih umetnikov, kot temelj slovenske umetniške galerije, na katerem se bo potem dalje delalo!

Predno sklenem, hočem opozoriti še na neko slučajnost, ki bi utegnila pospešiti ustanovitev slovenske umetniške galerije. Kakor znano, bi se bila imela v proslavo šestdesetletnega vladanja Njega Veličanstva cesarja Franca Jožefa I. 1. 1908. prirediti na Dunaju „jubilejska razstava“, katere bi se bili — mimogrede omenjeno — udeležili oni slovenski umetniki, ki so sodelovali lansko leto na „avstrijski razstavi v Londonu“. Misel na „jubilejsko razstavo“ se je sicer v zadnjem času opustila, nadomestila pa se je z nekim drugim projektom, namreč z zgradbo stalnega tehničnega muzeja. Ali bi ne bilo jubilejno leto 1908. tudi za Slovence ravno pravi čas za ustanovitev, oziroma otvoritev slovenske umetniške galerije?

Prepričan, da bo blagovolil slavni občinski svet uvaževati moj načrt glede slovenske umetniške galerije in rešiti v najkrajšem času to važno zadevo, sem mu vsekdar in v vsakem oziru na razpolago.

Med revijami

Cankarjeva drama „Nioba“. — V „Brankovem Kolu“ čitamo na strani 571. tole vest: „Ugledni slovenski književnik Ivan Cankar piše novo socialno dramo v 5 dejanjih, z naslovom „Nioba“, ki je zanjo zajel snov iz velikomestnega življenja. Cankar namerava to svojo dramo prevesti v nemščino in jo izročiti upravi dunajskega dvornega gledišča, kjer se bo vršila prva predstava.“ *Dr. J. T.*

„Savremenik“ („Mjesečnik društva hrv. književnika“) se je v tekočem, svojem drugem letu popel res do višine prave revije, kakršne imajo veliki narodi. Že iz